

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 11C/180/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712215939
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Petreás
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6712215939.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Jánom Petreásom, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a o náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom, takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a .

Súd žalovanému n e p r i z n á v a právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 27.9.2012 boli tunajšiemu súdu doručené žaloby žalobcu označené ako žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Konania boli vedené pôvodne pod sp.zn. 11C/180/2012, 13C/180/2012, 11C/181/2012, 11C/182/2012, 11C/183/2012, 11C/184/2012, 11C/185/2012, 11C/186/2012, 11C/187/2012, 12C/212/2012, 11C/214/2012, 11C/215/2012, 11C/216/2012, 11C/219/2012, 11C/220/2012, 11C/221/2012, 11C/222/2012, 11C/223/2012. Žalobami sa žalobca domáhal voči žalovanej náhrady škody vzniknutej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen, lebo tento nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Zároveň sa žalobca domáhal aj nemajetkovej ujmy z toho istého dôvodu.

S prihliadnutím na to, že predmetom konania sú obdobné veci a účastníci konania sú v jednotlivých konaniach totožní, súd rozhodol o spojení vecí na spoločné konanie uznesením č.k. 11C/180/2012-15 zo dňa 13.2.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18.2.2013. Uvedené veci sú ďalej vedené pod sp.zn. 11C/180/2012. Vo všetkých 18 prípadoch žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že Okresný súd Zvolen ako exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti. Súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala spoluprácu s účastníkmi konania, rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) dlho po uplynutí zákonnej lehoty. V predmetných exekučných konaniach neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že súd pristúpil k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po tak dlhej dobe.

Právny zástupca žalobcu jednotlivé žaloby odôvodnil tým, že žalobca v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere) navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa ustanovenia § 38 a nasl. zákona č. 233/1995 Z.z. (ďalej len „Exekučný poriadok“) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a

zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne, predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému okresnému súdu Zvolen a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci, a to v zákonom stanovenej dobe.

V žalobe poukázal na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2010 do 31.5.2011 a na znenie tohto ustanovenia platného od 1.6.2011. Takisto poukázal aj na znenie tohto ustanovenia platného v období od 1.2.2002 do 31.5.2010.

Právny zástupca žalobcu v žalobách ďalej uviedol, že postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetných prípadoch neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázal ďalej na to, že poškodený sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Právny zástupca žalobcu podanými žalobami uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a právo na náhradu nemajetkovej ujmy.

V žalobe uviedol, že poškodenému vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovaná vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Poškodený vynaložil v tomto období:

- na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 Eur,
- na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 Eur,
- na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 Eur, čo je spolu 125 Eur. Zároveň si poškodený uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa jeho názoru dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík:
- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného;
- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným,
- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvencii povinného.

Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv.

Právny zástupca žalobcu uviedol aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy:

- neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;
- úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strana zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov,
- nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/180/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 516,32 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 13C/180/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 669,37 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/181/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 368,80 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/182/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 875,90 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/183/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 267,38 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/184/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 413,06 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/185/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 628,80 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/186/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 732,07 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/187/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 475,75 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 12C/212/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 580,86 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/214/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 368,80 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/215/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 621,43 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/216/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 407,52 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/219/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 472,06 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/220/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 488,66 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/221/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 759,73 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/222/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.279,74 Eur.

Žalobou vedenou pod sp.zn. 11C/223/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 497,88 Eur.

Žalobca uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie doktríny Ústavného súdu, teda 660 Eur za rok : 12 mesiacov v roku je 55 Eur za mesiac.

Podľa právneho zástupcu v tomto konaní je nutné :

a) deklarovateľ porušenie práva žalobcu na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných osôb;

b) deklarovateľ porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite;

c) deklarovateľ porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (Okresný súd Zvolen), konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo, princípu právnej istoty;

d) nahraditeľ žalobcovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv označených pod písm. a) a b) a princípov právneho štátu označených pod písm. b).

Z jednotlivých spojených vecí a z pripojených exekučných spisov bolo zistené, že:

1./ Spis 11C/180/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 27Er/795/2010. Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie XX.X.XXXX. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinnou N. C.. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava. Okresný súd Zvolen uznesením zo dňa 3.12.2010 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 26.2.2011. Uznesením zo dňa 26.7.2011 bola exekúcia zastavená. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7.3.2012.

2./ Spis 13C/180/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 27Er/613/2009. Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 25.9.2009. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinným E. Š., nar. XX.XX.XXXX. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava sp.zn. SR 01551/09 zo dňa 22.5.2009. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 27Er/613/2009-15 zo dňa 19.2.2010 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24.4.2010. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 12CoE/120/2010-25 zo dňa 26.5.2010 odmietol odvolanie oprávneného. Uznesením č.k. 27Er/613/2009-38 zo dňa 7.12.2011, právoplatným od 24.3.2012, súd exekučné konanie zastavil.

3./ Spis 11C/181/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 27Er/1079/2010. Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 14.10.2010. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinným N. Y., nar. X.X.XXXX. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava sp.zn. SR 04280/10 zo dňa 2.6.2010. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 27Er/1079/2010-14 zo dňa 3.1.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o

udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 29.6.2011. Uznesením č.k. 27Er/1079/2010-24 zo dňa 9.11.2011, právoplatným od 6.3.2012 súd exekučné konanie zastavil.

4./ Spis 11C/182/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 27Er/1265/2010. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý 9.12.2010. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinnou T.O. Z.. Okresný súd Zvolen zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 18.8.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 31.1.2012. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava.

5./ Spis 11C/183/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 25Er/1085/2010. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 22.12.2010. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinným X. A.. Exekučným titulom rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava. Okresný súd Zvolen zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zo dňa 14.3.2011. Exekúcia bola zastavená uznesením zo dňa 3.9.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23.10.2012.

6./ Spis 11C/184/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 21Er/747/2011. Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 18.8.2011. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinnou M. C., nar. XX.XX.XXXX. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava sp.zn. SR 02119/11 zo dňa 11.4.2011. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 21Er/747/2011-10 zo dňa 31.8.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 2.3.2012. Uznesením č.k. 21Er/747/2011-29 zo dňa 19.7.2012, právoplatným od 13.12.2012, súd exekučné konanie zastavil.

7./ Spis 11C/185/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 25Er/651/2011. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 19.7.2011. Oprávneným bola Pohotovosť s.r.o. Bratislava, povinným bol M. U.. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava. Uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 20.3.2012 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 17.7.2014.

8./ Spis 11C/186/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 22Er/125/2011. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 7.2.2011. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinným bol D. Y.. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava. Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 7.2.2011. Okresný súd Zvolen uznesením zo dňa 4.3.2011 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21.12.2012. Uznesením zo dňa 4.3.2013 bola exekúcia zastavená, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 27.3.2013.

9./ Spis 11C/187/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 21Er/245/2011. Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 16.3.2011. Oprávneným bola Pohotovosť s.r.o. Bratislava, povinnou V. U.. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava. Okresný súd Zvolen zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zo dňa 20.6.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11.11.2011. Exekúcia bola zastavená uznesením zo dňa 9.7.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25.10.2012.

10./ Spis 12C/212/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 25Er/775/2009. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 2.11.2009. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinným D. X.. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava. Okresný súd Zvolen zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zo dňa 28.1.2010. Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil uvedené uznesenie dňa 28.5.2010. Uznesením zo dňa 21.3.2012 bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

11./ Spis 11C/214/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 20Er/145/2011. Súdny exekútor požiadal súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 24.2.2011. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinnou D. U., nar. XX.XX.XXXX. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava sp.zn. SR 09215/10 zo dňa 13.10.2010. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 20Er/145/2011-10 zo dňa 19.5.2011, právoplatným od 24.8.2011, zamietol žiadosť súdneho exekútora

o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesením č.k. 20Er/145/2011-17 zo dňa 11.5.2012, právoplatným od 14.8.2012, súd exekúciu zastavil.

12./ Spis 11C/215/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 22Er/264/2011. Oprávneným bola Pohotovosť s.r.o. Bratislava, povinným G. U.. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 21.3.2011. Uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 30.3.2011 bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13.8.2014. Uznesením zo dňa 9.12.2014 bola exekúcia zastavená.

13./ Spis 11C/216/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 28Er/492/2011. Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 7.9.2011. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinným D. U., nar. X.X.XXXX. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava sp.zn. SR 04204/11 zo dňa 7.6.2011. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 28Er/492/2011-10 zo dňa 7.9.2011 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12.10.2012. Uznesením č.k. 28Er/492/2011-15 zo dňa 4.12.2012, právoplatným od 16.1.2013, súd exekučné konanie zastavil.

14./ Spis 11C/219/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 28Er/444/2011. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15.8.2011. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinnou L. Y.A., nar. XX.XX.XXXX. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava sp.zn. SR 03574/11 zo dňa 23.5.2011. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 28Er/444/2011-11 zo dňa 16.8.2011 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 30.3.2012. Uznesením č.k. 28Er/444/2011-15 zo dňa 4.12.2012 súd exekučné konanie zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19.1.2013.

15./ Spis 11C/220/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 22Er/735/2011. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 15.8.2011. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinným G. Y., nar. XX.X.XXXX. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava sp.zn. SR 01233/11 zo dňa 23.3.2011. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 22Er/735/2011-10 zo dňa 19.8.2011 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14.3.2012. Uznesením č.k. 22Er/735/2011-21 zo dňa 8.8.2012, právoplatným od 8.9.2012, súd exekúciu zastavil.

16./ Spis 11C/221/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 22Er/92/2011. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 26.1.2011. Oprávneným bola Pohotovosť s.r.o. Bratislava, povinným G.Á. U.. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava. Okresný súd Zvolen zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zo dňa 4.3.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24.2.2012. Exekúcia bola zastavená uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 6.12.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28.12.2012.

17./ Spis 11C/222/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 25Er/975/2010. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 26.11.2010. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinným D. D.. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava. Okresný súd Zvolen zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zo dňa 20.3.2012, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 27.2.2013.

18./ Spis 11C/223/2012 - týka sa exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 27Er/141/2011. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 11.2.2011. Oprávneným bola Pohotovosť, s.r.o. Bratislava, povinným E. D.. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava. Okresný súd Zvolen zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zo dňa 12.5.2011. Krajský súd v Banskej Bystrici uvedené uznesenie zrušil svojim uznesením zo dňa 30.3.2012. Okresný súd Zvolen zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 10.4.2014, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 9.11.2014 a právoplatnosť nadobudlo 9.12.2014.

Žalovaná sa k podanej žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 6.5.2013, ktoré bolo súdu doručené 15.5.2013.

Žalovaná poukázala na ustanovenie § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie. Preto žalovaná má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Zároveň žalovaná poukázala na to, že aj napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy/ústavné sťažnosti, ani nedoplnil doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods.1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. K podmienkam úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody žalovaná uviedla, že zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1./ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2./ vznik škody,
- 3./ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K namietanému nesprávnemu úradnému postupu - k nedodržaniu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie žalovaná uviedla, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods.1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov, by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti.

V zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č.k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp.zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp.zn. 3 MCdo 11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp.zn. 5Cdo/291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez

účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny.

Žalovaná takisto ako právny zástupca žalobcu, poukázala na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011. Uviedla aj text tohto ustanovenia: „Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.“ Ustanovenie § 41 ods.2 písm. d) Exekučného poriadku znie: „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“.

Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Toto znenie je účinné od 1.6.2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný zákonom č. 102/2011 Z.z., čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01.06.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený.

Pred dňom 01.06.2011 § 41 ods.2 písm. d) Exekučného poriadku znel „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. V samotnej dôvodovej správe, je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods.2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods.2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 1.6.2011.

Žalovaná ďalej uviedla, že vo všeobecnosti je taktiež potrebné i na tomto mieste poukázať na judikatúru Ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že „Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v článku 48 ods.2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (porovnaj napr. rozhodnutie ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v článku 48 ods.2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods.2 ústavy (I. ÚS 63/00).“

Z uvedeného vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje

osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Podľa § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 1.1.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov.

Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods.2 Ústavy SR, je pritom kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Žalovaná považuje za potrebné podotknúť, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR (t.j. nie civilný súd v konaní o náhrade škody), dospel napr. Krajský súd v Nitre (sp.zn. 9Co 285/2011).

Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa. Teda v prípade, ak by sa zbytočných prietahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prietahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v tomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR. Pre podporu tejto argumentácie žalovaná poukazuje aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Z ustanovenia § 53 ods.1 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov vyplýva, že ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. V zmysle uvedeného, pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu prietahov a nahradiť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (teda prostredníctvom účinného prostriedku nápravy). Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a finančných zadosťučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zákona č. 514/2003 Z.z.), je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prietahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy. Žalovaná preto nepovažuje za preukázanú ani existenciu prietahov v konaní.

Žalovaná vzniesla aj hmotnoprávnu námietku premlčania v súvislosti s „nesprávnym úradným postupom“, ktorú odôvodnila tým, že ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v

niektorých žalobách, k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009. Poukázal na ustanovenie § 19 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. V prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia doba) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty na doručenie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené žalovaná vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

K uplatňovanej materiálnej škode žalovaná uviedla, že žalobca sa domáha náhrady škody pozostávajúcej z materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom. Žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Podľa názoru žalovanej žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické.

K vyčísleniu škody žalovaná uviedla, že podľa tvrdení žalobcu, tento vyčíslil uplatnenú škodu vo výške istiny s príslušenstvom, ktorá podľa jeho názoru nemôže byť viac priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založenom Zmluvou o úvere. Žalovaná na tomto mieste poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. V tomto smere žalovaná poukazuje na definície týchto kľúčových pojmov: skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh vecí. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku, žalovaná ma za to, že žalobca doteraz neuniesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk.

Na základe všetkých uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť za náhradu za žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

K uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaná uviedla, že žalobca sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v pomernej výške k čiastke 660 Eur (čiastka, ktorú v niektorých náleзоch Ústavný súd SR priznal za prietahy na rok) podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie, pričom táto má byť spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a bude kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré žalobca uplatňoval jednotlivito podaním všetkých návrhov na začatie občianskeho súdneho konania.

Žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods.2 a § 17 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z.

Podľa § 17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa ustanovenia § 17 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Žalovaná poukázala na skutočnosť, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Žalobca tiež neupresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. Rovnako požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. Žalovaná považuje za krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody.

Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z toho dôvodu žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

K aspektu prihliadnutia na dobré mravy a nemajetkovú ujmu s prihliadnutím na poškodenú osobu žalovaná vo vyjadrení uviedla, že podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Podľa žalovanej nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Žalovaná v tejto súvislosti upozornila a ako prílohu vyjadrenia k žalobe doložila list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove. Žalovaná dala do pozornosti celý text priloženého listu, pričom poukázala na niektoré výňatky:

„Problémy v spojitosti s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočnosti, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa.“

„Formulár zmluvy spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o. navyše obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru (VP), ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a/alebo pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch, z ktorých niektoré uvádzame ďalej.“

„Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOSŤ s.r.o., ktoré pozostávajú z úrokov a iných poplatkov, sa javia byť veľmi vysoké. Zdá sa, že prinajmenšom v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100% ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o.“

Najväčšiu časť poplatkov tvoria náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, ktoré sa javia mnohonásobne vyššie ako poplatky, ktoré si účtujú banky.“

„Zásadným problémom je skutočnosť, že predmetné podmienky vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa...“

Okrem vyššie uvedeného o negatívnej percepcii žalobcu verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov (napr. Spotrebiteľské centrum) svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012, ktorý prikladá žalovaná v prílohe svojho vyjadrenia. Z uvedeného článku napríklad vyplýva, že žalobca obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadne závažnú nečestnú činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv (s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý poukázal na nezrovnalosti v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprimerané sankcie a úroky). Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním žalobcu, vylúčila žalobcu zo svojich radov.

Z popísaného je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopříjmových osôb.

Nie je možné opomenúť, že v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade žalobcu automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a podobne, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom.

S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.

S prihliadnutím na vyššie uvedené žalovaná zastáva názor, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ustanovenie § 17 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa žalovanej žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Žalovaná ďalej poukázala na ustanovenie § 5 ods.1 a § 9 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z., a k príčinnej súvislosti uviedla, že z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami.

Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny

a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Žalovaná žiadala žalobu v plnom rozsahu zamietnuť.

Právny zástupca žalobcu navrhol konanie prerušiť. Súd návrhu na prerušenie konania nevyhovel. Právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Doručenie predvolania na pojednávanie právnemu zástupcovi žalobcu bolo riadne vykázané.

Žalovaná ospravedlnila neúčast' svojho zástupcu na pojednávaní a žiadala vo veci rozhodnúť vo svojej neprítomnosti.

Súd vec prejednal a vo veci rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania podľa § 101 ods.2 O.s.p.

V § 44 ods.2 Exekučného poriadku je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má povinnosť predovšetkým pri udelení poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie.

V súvislosti výkladom ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13.10.2011 (publikované v zierke Stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 3/2012, strana 46), uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/230/2011 zo dňa 18.9.2012 (publikované v zierke Stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 5/2013, strana 35) a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/105/2011 zo dňa 10.10.2012 publikované v zierke Stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 5/2011, strana 27).

Exekučný súd sa už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre vydanie poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie okrem iného zaoberal tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie, a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj z materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať. V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, nemôže naprávať chyby a nedostatky exekučného titulu. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy.

Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak právomoc rozhodcovského súdu závisí od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods.2 Exekučného poriadku zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom (medzi iným aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie), je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva (doložka) môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu určitú vec prejednať a rozhodnúť; pokiaľ je tento právny úkon absolútne neplatný, hľadá sa naň, akoby by nikdy nebol uzavretý.

Ak exekučný súd skúma platnosť rozhodcovskej doložky, takýto postup nemožno považovať za posudzovanie vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu, ale takýto postup exekučného súdu treba považovať len za realizáciu oprávnenia vyplývajúceho z ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku. Súd vykonaným dokazovaním zistil z obsahu predmetných exekučných spisov, že vo všetkých

prípadoch išlo o výkon rozhodcovských rozsudkov voči subjektom, ktoré mali postavenie spotrebiteľa. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/230/2011 zo dňa 18.9.2012, v dôsledku toho aj v prípade, že spotrebiteľ ako účastník rozhodcovského konania nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní alebo podľa ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z., je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky), v prípade zistenia, že rozhodcovská zmluva (doložka) nebola (platne) uzavretá, musí exekučný súd konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúcim materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku.

Ako už bolo uvedené vyššie, z pripojených exekučných spisov bolo zistené, že vo všetkých prípadoch spojených vecí v tomto konaní bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Zvolen.

Zároveň treba uviesť, že žalobca nepreukázal ani v jednom prípade reálne vznik a výšku škody, ktorej náhrady sa domáhal. Žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov a preto považoval žalobu za právne neopodstatnenú a neodôvodnenú.

Súd preto po vykonanom dokazovaní zamietol nárok žalobcu vo veci 11C/180/2012, pod ktorou spisovou značkou sú vedené všetky spojené veci.

Žalovanému, ktorý mal v konaní úspech, vzniklo podľa § 142 ods.1 O.s.p. právo na náhradu trov konania. Súd žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania, lebo žalovaný si písomným podaním, ktorým ospravedlnil neúčast' svojho zástupcu na pojednávaní, neuplatnil právo na náhradu trov konania a tieto trovy ani nijako nevyčísľil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 3 vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta O. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., t. j.
 - 1) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
 - 2) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
 - 3) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
 - 4) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
 - 5) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
 - 6) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom

7) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát

8) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), t. j.

1) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

3) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p.,

4) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).